

אני שליחה

פרשת נצבים וילך

השלוחה - שעלבים

גליון מספר 46

תחשוב רגע

ישנו משל מפורסם של המגיד מדובנה על כך שאם אדם מרגיש שהתורה כבדה וקשה עליו, על כך אומר לו הקב"ה זה לא שלי, אני לא נתתי דברים כבדים אני נתתי יהלומים.

הדרך הקלה ביותר לעבוד את ה' היא להרגיש שיש לנו בידיים יהלומים, לא מוכר לי מישהו שברגע שמתחילים לתת לו יהלומים הוא יאמר, עזבו אל תביאו לי יותר זה כבד לי מידי?!

הקב"ה רוצה בהצלחתנו מתוך ידיעה שבכדי להצליח חשוב שנבין שהתורה קרובה אלינו ומחייבת אלינו כל הזמן.

ליצר יש שיטות רבות להפיל אותנו בפת, אחת מהן מנסה לגרום לתורה להיות כל כך דקדקנית ומאיימת עד שאין כמעט סיכוי שנשמור אותה.

היצר מכניס באנשים מסוימים הרגשה שעד שהם לא מוצאים חומרה חדשה הם לא נרגעים. וכך הולכים אנשים מוציאים חוברות השכם והערב על חומרות חדשות, הם לא מקבלים מאף גדול דור הסכמה על הדברים הכתובים שם, וכך הם מרגישים טוב עד החוברת הבאה.

הבעת הפנים הבסיסית שלהם היא כעוסה ולחוצה, הרי בכל רגע הם מרגישים שהם לא בסדר.

היצר "מבסוט" מהמגמה, הרי מלפפון חמוץ לא יכול לסחוף אחריו ציבור גדול, ומעבר לכך היצר מרוויח פעמיים, הרי אותם אנשים מעצבים את דעת הקהל שזו בעצם היהדות, כל מי שלא מצליח להגיע לרמה כל כך גבוהה של מתח ולחץ, מצדיק את עצמו בכך שהוא לא יכול, וכך מגיע הייאוש וההשלמה עם הכישלון.

התורה בפרשה שלנו מחייבת אותנו להיות רגועים ולעבוד את ה' בידיעה שלא מדובר כאן על משימה הרואית אלא על דרך חיים רגילה המתאימה לכל אדם.

הפסוקים האלו כל כך מתוקים ומרגיעים שחייבים להביא אותם כלשונם במלואם: כִּי הַמְצָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי מַצְוֶה הַיּוֹם לֹא נִפְלְאת הוּא מִמֶּךָ וְלֹא רַחֲקָה הוּא: לֹא בְשָׂמִים הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲלֶה לָנוּ הַשְּׂמִימָה וַיִּקְחֶהָ לָנוּ וַיִּשְׁמַעֲנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָה: וְלֹא מֵעֵבֶר לָיִם הוּא לֵאמֹר מִי יַעֲבֹר לָנוּ אֶל עֵבֶר הַיָּם וַיִּקְחֶהָ לָנוּ וַיִּשְׁמַעֲנוּ אֹתָהּ וְנַעֲשֶׂנָה: כִּי קְרוֹב אֲלֵיךָ הַדָּבָר מְאֹד בְּפִיךָ וּבִלְבָבְךָ לַעֲשׂוֹתוֹ:

”

... מלפפון חמוץ לא יכול לסחוף אחריו
ציבור גדול...

”

הלכות צבא

סדר עירוב תבשילין

בשנה שיום טוב חל סמוך לשבת תקנו חז"ל לעשות עירוב תבשילין, דהיינו שמניחים מערב יום טוב לשבת כביצה פת (חמישים גרם) וכזית תבשיל (עשרים ושבע גרם או לפחות שבע עשרה) כדי שיהיה ניכר שאינו מתחיל בהכנת אוכל שלא לצורך היום טוב בעיצומו של יום אלא הוא גומר מלאכת אוכל נפש, ושיעורים אלו הוא אפילו כשבני הבית מרובים.

יניח את העירוב לפניו ויברך "בא"ה אמ"ה אקב"ו על מצוות עירוב", ואח"כ יאמר בלשון שמבין "בדין עירובא יהא שרי לנא לאפויי ולבשולי ולאדלוקי שרגא ולמעבד כל צרכנא מיום טוב לשבת" (תרגום: בעירוב זה יהיה מותר לנו לאפות ולבש ולהדליק את הנר ולעשות כל צרכנו מיום טוב לשבת).

יניחו במקום המשתמר ולאחר שסיים להכין כל צרכי השבת מותר לאוכלו ואפילו ביום טוב. אולם טוב להניחו ללחם משנה בסעודה ראשונה ושנייה ובשלישית יבצע עליו.

ניצול הזמן

כל מצוה שהקב"ה נותן לנו באה ללמד את האדם איך להיות בעל מידות טובות ומתוקנות יותר. לדוגמא, אחת הכולטות ביותר, מצות כיבוד הורים באדם התורה מחייבת את האדם לכבד את הוריו אפילו אם מבזים אותו ברבים ומאבדים לו את כל רכושו. הסיבה היא משום שהתורה רוצה לחנך אותך, שלא משנה לך מה הייתה כוונת הנותן בשעת הנתנה אפילו עשה את זה בשביל עצמו, בשביל הכבוד האישי, בשביל להרוויח מזה, עדיין אתה מחויב להודות לו כאילו עשה את זה בלב שלם (הרב דסלר חלק ג). וכן אצל ההורים, יכול להיות שאדם יאמר שכל מה שהולידו אותו ההורים זה בשביל עצמם בשביל שיהיה להם זכר, בשביל שמישהו ימשיך אותם, זה לא משנה. הם גידלו אותך, השקיעו בך מזמנם, כספם. קמו בשבילך בלילה, סבלו את הבכי שלך בלי להבין מה אתה רוצה. לא משנה מה הם התכוונו, אתה קיבלת, ועל זה אתה מחויב להודות.

הטועים בעולם אומרים שזמן שווה כסף, האמת היא שזמן שווה הרבה יותר מכסף! דוגמא מהחיים, מישהו מהרחוב שאתה לא מכיר מבקש שתשמור לו על הילד באוטו עשר דקות עד שהוא חוזר. ובטח שאתה מסכים. יום למחרת אדם אחר שגם אותו אתה לא מכיר מבקש ממש עשר שקל בשביל לנסוע הביתה. הדבר הראשון שעולה לך בראש זה אם הוא עובד עליך. מכאן הוכחה שאדם חביב עליו ממונו יותר מהזמן שלו!

מדענים בכל הדורות מנסים למצוא תרופה שתאריך את חייו של האדם בעוד כמה ימים. אנשים מוכנים לשלם את כל ממונם רק בשביל להמשיך לחיות. אבל אם היו חושבים קצת יותר היו מבינים שלא משנה כמה אתה חי, השאלה מה אתה עושה עם החיים האלה. אדם יכול חיות שבעים ושמונים שנה ולבזבז אותם לריק, לעומתו אדם שחי פחות ממנו אבל ניצל את חייו לעשיה, לנתינה לאחרים, לקיום תורה ומצוות הוא טוב יותר מהאדם הראשון שחי יותר שנים.

פעם שאלו את אחד מגדולי ישראל, מי שיש לו שעה אחת ביום ללמוד, מה ילמד? ענה לו החכם, ילמד מוסר ויראה שיש לו זמן גם ללמוד דברים אחרים.

כל אחד צריך לדעת איך למלא את הזמן שניתן לו כמה שיותר באיכות הטובה ביותר. אדם עסוק זה אדם שמאושר בחיים שלו. מי שכל היום מתבטל נכנס לעצבות וכעס ומרירות ח"ו כי הוא מרגיש שאין לו סיפוק מעצמו. כמו להקים מפעל שלם ליצור חשמל בשביל להדליק מנורה אחת, זה בזבוז של זמן אנשים מחפשים איך "להעביר" את הזמן ולא למלא אותו.

600 דינרים של רשב"י

פעם אחת חלם התנא רבי שמעון בר יוחאי חלום בליל ראש השנה. הוא ראה בחלומו כי בני אחותו יידרשו לשלם בשנה זו 600 דינרי זהב לממשלה בתור מס. רצה רבי שמעון להציל את קרוביו מההפסד הכספי הגדול. מה עשה? במשך השנה הוא שלח שליחים ונציגי מוסדות צדקה אל ביתם, והפציר בהם לתת צדקה יותר מרגילותם.

למרות שבני אחותו היו אנשים אמידים ולהם חנות לבדי משי, הם הבחינו שהדוד רבי שמעון תובע מהם צדקה בסכומים גדולים יותר מהשנים הקודמות. כששאלו אותו לפרש השינוי, הוא סירב לגלות להם את הסיבה האמיתית, אך ציין כי "מוטב לתת צדקה ליעקב רעב, מאשר לעשוי שבע". הם לא ירדו לפרש דבריו והוא רק ביקש מהם לרשום כל סכום שהם מוציאים לצדקה.

לקראת סוף השנה הגיע גייס של חיילים לעיר, והמפקד הטיל מס כבד על התושבים האמידים. על בני אחותו של רבי שמעון הוטל מס בסך 600 דינרי זהב. כשסירבו לשלם את הסכום הגבוה,

אחד מעיקרי היום בראש השנה הוא להמליך את השם עלינו.
לכן, אין שום הזכרה של ה"אני" העצמי.
לא מתפלל על עצמי בלבד, ואפלו לא מתוודים על חטאים.
עלינו לזכור שאנחנו נציגיו של הקב"ה בעולם.
זו זכות, מאידך חובה גדולה מאד.
"וידע כל פעול כי אתה פעלתו..."

הם הובלו למעצר עד שישלמו את המס שהוטל עליהם. הנשים המבוהלות רצו מיד אל רבי שמעון בר-יוחאי וסיפרו לו על החדשות. הוא הרגיע אותן, ואמר להן ללכת ולהביא אליו את הרשימה בה נכתבו כל סכומי הצדקה שחולקו על ידם במשך השנה.

כשערך את החשבון הוא גילה שהם נתנו לצדקה 600 דינרי זהב – פחות שישה דינרים.

"לכו והביאו לי שישה דינרים, ואני אסדר את העניין על הצד הטוב ביותר" אמר רבי שמעון.

הנשים הביטו עליו בהשתוממות גלויה. "דורשים מאתנו שש מאות דינרים ולא ששה" אמרו מופתעות. – "עשו מה שאמרתי לכן, הביאו ששה דינרים, והכל יהיה, בעזרת השם, בסדר גמור" אמר להן רבי שמעון.

עם הכסף בידו, הלך רבי שמעון אל סגן המפקד ואמר לו כדבריו האלו: "מה לך כי נטפלת ליהודים אלו? וכי מפקדך לא גזל ושדד מספיק רכוש לעצמו? ואיזו תועלת יש לך מזה? קח לך שישה דינרים אלו, עשה מעשה טוב וגם לך יהיה קצת כסף בכיס..."

למרבה הפלא, דבריו נכנסו ללבו של הסגן והוא שיחרר את היהודים. בדרך הביתה אמרו האחים לרבי שמעון: "כעת אנו מבינים מדוע הפצרת בנו לתת לצדקה, ואת דבריך על יעקב הרעב ועשוי השבע. אך מדוע לא סיפרת לנו שזו גזירה מן השמים, והיינו נותנים את כל הכסף בעונג ובשמחה?"

"אם הייתי מספר לכם" השיב להם הדוד, "הייתם נותנים את הצדקה על-מנת להינצל מהגזירה. אני רציתי שתתנו את הצדקה 'לשמה', בלב טהור ובכוונות טובות. דעו לכם כי כל הוצאותיו של האדם נקבעות בראש השנה, ולכן כדאי להרבות בנתינת צדקה ככל האפשר, כדי שזכות הצדקה תגן עלינו ותמלטנו מכל גזירות קשות ופורעניות.

דע מאין באת

ברוך השם זאת **השנה השלישית** שבא יוצא לאור העלון מידי שבת שלוחה. עוד פחות משבוע ונגמרת השנה, וכידוע שהכל הולך אחרי החיתום, זה הזמן לקחת את עצמנו בידיים (כל אחד כפי כוחו ויכולתו) בין בפרישה ממעשים לא טובים ובין בקבלות לעתיד, ובעזרת השם נכתב ונחתם לחיים טובים ולשלום!

בואו נתעדכן במה שהיה לנו עד היום:

התברכנו בהרבה שמחות בבין הזמנים ותחילת הזמן האחרון חתונות, בריתות וכו'

מזל טוב למאורסים הטריים **יוסף כץ** (בוגר השלוחה) ו**יוסף חדד**.

וכן לנשואים הצעירים עמית **וויל**, **יחיאל סלמה** (בוגרי השלוחה) ו**אלישיב קמחי**, שתזכו כולכם לבנות בית נאמן בישראל.

בסימן טוב בן(ים) בא לנו..
לצחי אנג'ל ורעייתו להולדת בנם ישי
לישראל בן ססי ורעייתו להולדת בנם אליהו
אבישי לטין ורעייתו להולדת בנם הלל יוסף
אהרון חזי (בוגר השלוחה) ורעייתו להולדת בן ישי.
שתזכו לגדלם לתורה למצוות לחופה ולמעשים טובים.

ובעניין אחר נברך את חברנו **משיעור ד'** שחזרו מהצבא, שיהיה לכם ולנו זמן פורה ומועיל!!

וכן את **יצחק אנג'ל, אמיר דהן** (בוגרי השלוחה) ו**אדיר סיאני** בהצלחה רבה בפתחת השלוחה ברמלה!

בשבוע שעבר (יום רביעי) התאספו בוגרי השלוחה ורעייתיהם **לערב של חיזוק לראש השנה וזוגיות** בביתו של הרב גרשון. לגברים הועברו השיעורים מרבני השלוחה ולנשים הועברה סדנא **מהרבנית רות בנימין**.

שבת שלום ומבורך!!